

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE

SUMARI

EDITORIAL: Exemplaritat de Macià

FRANCESC MACIÀ, per Pere Pruna.

CARTA ALS CATALANS: "La Comissió Nacional de Planejament, per la Institució de Cultura.

CATALUNYA ES AIXÍ: El meu retorn, per Pere de Santjust.

LES ARTS: Roser Bru, gravadora, per Montserrat Abelló.

REVISTA DE LLIBRES: "Cal·liu", de Lluís Nicolau d'Oliver, per Domènec Guansé.

INFORMACIONS I COMENTARIS: Més processats a Barcelona.

CRÒNICA DE LA COLLECTIVITAT

Direcció - Administració
Institució de Cultura
Catalana

CENTRE CATALA

Merced 738 & Casilla 2278
Santiago de Xile

EXEMPLARITAT DE MACIÀ

El millor homenatge que podem rendir a la memòria de Francesc Macià, en el centenari de la seva naixença, és meditar en l'exemple que ens ofereixen les seves virtuts cíviques. Ni gran polític, ni legislador eminent, fou només —només!— un profeta, un visionari, l'apòstol de la nova fe catalana, l'interpret del sentiment i de la voluntat nacionals en moments decisius de la història. La puresa de la seva vida, la rectitud de les seves intencions, la sinceritat amb què exposava les idees i el coratge amb què les mantenia tot i una afabilitat gens afectada, van guanyar-li inclús el respecte dels adversaris. Davant d'ell tothom, a la fi, va tenir d'inclinar-se. I avui, a través del record, se'ns apareix ardent i pur com una flama. Mentre tants i tants polítics catalans s'encastellaven en posicions ideològiques i socials, mentre es movien per interessos de classe o disputaven per qüestions bizantines, ell va comprendre l'essència del catalanisme en adonar-se que el nostre poble no s'uniria per les idees, sinó pel sentiment. Per això més que convèncer, volia guanyar-se el cors. I el que no aconseguia per la paraula, que només tenia l'eloqüència de la senzillesa, ho aconseguia per la grandesa del seu gest. Aquesta grandesa l'anà transformant en una figura mítica. Acabà voltant-lo una aurèola que el va fer esdevenir intocable pels enemics. Exaltà la imaginació dels catalans preparant escamots amb categoria d'exèrcit. Amenaçà el Govern enemic amb trons i llamps i el va fer trontollar. Alçava un braç i creava un clima de passions enceses. No vessà una sola gota de sang i les seves úniques armes foren les forces invencibles de l'esperit. Quan de retorn de l'exili entrà a Catalunya, poc temps abans de proclamar la República Catalana, la seva figura traspuava la llum enlluernadora dels predestinats. Anà de poble en poble fins a la capital, entre palmes, com un Messies. Les dones eren a primer rengle per a donar-li la benvinguda i els infants li teixien catifes de flors. La victòria de Macià va ser, sobretot, el triomf de l'amor. Triomfà perquè estimava tant Catalunya. I estimar Catalunya —no ho oblidem avui que tants es deixen arrossegar per l'odi— és, sobretot, estimar els catalans.

ANY XLVIII

NOVEMBRE 1959

NUM. 598